

ποσότητα λευκώματος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπίσης χρῆσιμων οὐσιῶν ἀμυλωδῶν καὶ λιπαρῶν. Μὴ λησμονώμεν δὲ ὅτι μετὰ τῶν λαχάνων, χόρτων καὶ καρπῶν ὁ Ἕλλην οὐχὶ σπανίως ἀρτύνει τὸ λιτὸν δειπνον καὶ διὰ πασθῆς ἀρίστης, σκόμβρου, σαρκίνης ἢ τυροῦ καὶ ὅτι τὸ ὀλίγον ποσὸν τοῦ λευκώματος τὸ περιεχόμενον ἐντὸς τῶν ζωϊκῶν τούτων τροφῶν συνοδεύομενον ὑπὸ ἀφθόνων ἀμυλούχων καὶ λιπαρῶν ἢ ἐλαιωδῶν οὐσιῶν ἐπαρκεῖ πρὸς κάλυψιν τῆς ἀνάγκης τοῦ σώματος. Πόσον ποσὸν λευκώματος χρειάζεται τὸ σῶμα, δὲν εἶνε ἐξηκριβωμένον, οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ ὀρίσθῃ δι' ἕκαστον ἄνθρωπον· φαίνεται ὅμως ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε μέγα, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἠδύνατο ὁ βοῦς καὶ ὁ ἵππος, ὡς εἶπομεν καὶ ἀνωτέρω, νὰ παραγάγῃ μῦς καὶ δυνάμεις διὰ τοῦ ἐλαχίστου ποσοῦ τοῦ λευκώματος τοῦ χόρτου. Ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐγνώριζεν ὁ ἄνθρωπος πόσον ὀλίγη τροφή ἔχει ἀνάγκη, καὶ ἂν δὲν ᾔθου αὐτὸν εἰς ἐλλογὴν τῆς τροφῆς του ἢ ἐπίδειξις καὶ ἡ γαστριμαργία, τίς οἶδε ὅποια οἰκονομία χρήματος θὰ ἐπῆρχετο καὶ κατὰ πόσον ὁ βίος θὰ καθίστατο ἰδανικώτερος, ἀπαλλασσομένον τοῦ ἀνθρώπου τῆς φροντίδος πρὸς ἀπόκτησιν πολλῶν χρημάτων ὅπως τρώγῃ ἀφθόνως.

Παρ' ἡμῖν ἕνεκα τῆς θερμότητος τοῦ κλίματος δὲν ἔχει ἀνάγκη τὸ σῶμα ν' ἀναπτύξῃ μεγάλην ποσότητα θερμότητος πρὸς ἀντίστασιν κατὰ τοῦ ψύχους. Διὸ πληροῦται μὲν ὁ στόμαχος καὶ ἐγείρεται πληρέστατα τὸ αἶσθημα τοῦ χορτασμοῦ ἀλλὰ πολὺ ὀλίγα οὐσίαι μεταβαίνουν εἰς τὴν κυκλοφορίαν. Τὸ πλεῖστον αὐτῶν, ὄν ζυλωδῶδες καὶ ἄπεπτον ἢ ὑδατοβριθές, ἐξέρχεται τοῦ ἐντερικοῦ σωλήνος κατὰ ποσὰ μέγιστα ἢ ἐξατμίζεται διὰ τῶν πνευμόνων καὶ τοῦ δέρματος εἰς ὕδωρ. Ἡ χορτοφαγία ἐπομένως τοῦ ῥωμιοῦ ἐνῶ δὲν ἀποστερεῖ αὐτὸν τοῦ λευκώματος καὶ διατηρεῖ τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ἀκμαίας, ἐπιβάλλεται ἀπ' ἐτέρου ὑπὸ τοῦ κλίματος, διότι ἄλλως πολλὰ λευκωματώδεις, ἀμυλωδῶδες καὶ λιπαρὰ τροφαὶ θὰ ἦσαν περιττὰ καὶ οὐδόπως χρήσιμοι εἰς τὸ σῶμα.

Σ. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ

ΤΟ ΣΟΥΝΙΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

Προχωρῶν πρὸς τὴν Ἀγριλέξαν εἰσδύω ἤδη μεταξὺ πυκνοτέρων ὀμίλων κυνηγῶν.

Ἡ Ἀγριλέξα καίεται κατὰ τὸ ὕψος τῶν τηλεγραφημάτων περὶ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῶν ὑποδοχῶν τῶν πολιτευομένων.

Ἄλλὰ ἐδῶ σφυρίζουν καὶ τὰ σφαιρίδια περὶ ἐμέ, ὡς ἐχιδναί.

Μοῦ ἔκαμε δὲ πολλὴν ἐντύπωσιν ἡ καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν συναυλία τῶν φωνῶν καὶ βλασφημιῶν απευθυνομένων εἰς τοὺς σκύλους· συναυλία, ἡ ὅποια δίδει παράδοξον χρωματισμὸν εἰς τῆς μάχης τὴν ἰαχὴν.

Διότι καὶ οἱ μᾶλλον εὐηγημένοι κύριοι καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ φιλογενεῖς ἀγγλοέλληνες, οἱ ὅποιοι ἐν Ἀθή-

ναις ὀμιλοῦν κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ ἰδανικοῦ των, τοῦ Τζῶν Μπούλ, μὲ ῥαμμένα τὰ χεῖλη καὶ συνεσφιγμένους τοὺς ὀδόντας, ὡς νὰ ἔχουν πάντοτε πλήρες τὸ στόμα μὲ βόρακα, τανίνην ἢ στυπτηρίαν, ἐκεῖ εἰς τὸ βουνόν, ἀνοίγουν στόμα δεκάπηγυ καὶ βλασφημοῦν, κατὰ τρόπον, ὅστις θὰ ἔκαμνε τὸν τολμηρότερον κουτσαβάκη νὰ ἐρυθρίασῃ, τὸν δὲ Σατανᾶν νὰ σταυροκοπηθῇ μετὰ δέους. Ἄφης το μωρέ, ἢ μωρή, κατὰ τὴν διαφορὰν τοῦ φύλου, πίσω μωρέ, θὰ στὴν ἀνάψω μωρέ· καὶ ἀναμιξὲ ὁ σταυρός, ἢ πίστις, ἢ Παναγία καὶ ὅλον τὸ ἀχιολόγιον.

Καὶ τὸ χειρότερον εἶναι ὅτι λαμβάνει καταπληκτικὴν ἔντασιν ἡ φωνὴ εἰς τὴν ἐρημίαν. Ἐνῶ ἤμην ἀρετὰ μακρὰν, ἐνόμιζα ὅτι ἐκάστην τῶν βλασφημιῶν αὐτῶν ἀπήγγελλεν ἐν χορῷ στρατὸς ὀλόκληρος, ὅπως τοὺς ὕμνος πρὸς τὸν Κύριον ὁ Στρατὸς τῆς Σωτηρίας. Ἄλλ' ἔχουν καὶ ὀλίγον δίκαιον οἱ ταλαίπωροι κυνηγοὶ νὰ ἀφίνουν ὀλίγον τοὺς ἀβροῦς τρόπους καὶ νὰ φέρωνται σκυλίσια πρὸς τοὺς σκύλους των.

Διότι ἐπέστην ἐκ τῆς πείρας ὀλίγων ὠρῶν, ὅτι αὐτοὶ οἱ σκύλοι καὶ ἄγιον ἀκόμη ἠμποροῦν νὰ κατορθώσουν νὰ τὸν κάμουν φοιᾶ.

Δὲν λέγω τοῦτο διὰ τὸν σύζυγον τῆς Φαύστας, ἄγιον, διὰ τὸν ὅποιον δὲν θὰ ἐχρειάζετο δὰ καὶ πολὺς κόπος νὰ τὸ κατορθώσουν, ἀλλὰ δι' ἄλλους ἀγίους ἔχοντας ὀλιγωτέραν οἰκειότητα πρὸς τὸ αἷμα.

Τόση ἤδη εἶναι ἡ ἔντασις τοῦ πυρός, ὥστε ἕκαστος εἰς ἕν μόνον ἀποβλέπει, πῶς νὰ δυνηθῇ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ πυρίνου ἐκείνου κύκλου ἄνευ ἀβαρίας, ἐνῶ ἐπανειλημμένα κραυγαί, ἄχ! Μὲ ἐσκάγιωσαν, ἄχ, μὲ ἐστράβωσαν! ἀνηγοῦν πενήθιμος, ἐν ἀρμονίᾳ παθητικωτάτῃ πρὸς τοὺς οὐρλισμοὺς τῶν τραυματιζομένων σκύλων.

Εἰς τὸ κρισιμώτερον ἰδίως σημεῖον τοῦ κινδύνου εὐρίσκειται εἰς παχυτάτος κύριος, ὁ ὅποιος εἰς κανὲν βέριτας δὲν δύναται νὰ εἶναι καταχωρισμένος μὲ διαστάσεις μικροτέρας τῶν ὀκτακοσίων τόνων ἐκτοπισμοῦ. Ἡ ῥόβη τῆς ἀποπληξίας ἐξυρισμένη κεφαλὴ του, καὶ ὁ τράχηλος, θεώμενα ὀπισθεν, μοῦ ἀνέμνησαν τοὺς εὐγενεῖς ἐκείνους χοίρους τοῦ Γιόρκασιφ, ὧν τὸ ἀριστοκρατικὸν γένος θαυμάζεται εἰς τὰς κτηνοτροφικὰς ἐκθέσεις καὶ οἱ ὅποιοι φιλοτεχνοῦν τὰ ὠραιότερα ζαμπόν. Ἐφόρει πελωρίαν κάσκαν, ἥτις ἔφθανε μέχρι τῆς ρινός καὶ τοῦ ἐκάλυπτε τὰ ὦτα, ὡς νὰ εἶχε πέση καὶ στερεωθῇ ἐπὶ τῆς χονδρᾶς κεφαλῆς του ὁ μέγας κώδων τῆς ῥωσικῆς ἐκκλησίας. Φέρον τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, τεταμένην ἐν σχήματι ἀσπίδος, καὶ ὑποχωρῶν ἐν τάξει, ὅπως ἐξέλθῃ τοῦ φαύλου τούτου κύκλου, ἐκραύγαζε στεντορεῖως. Παύσατε πῦρ! Παύσατε πῦρ!

— Ἐπροεπε νὰ ἔχετε κοντὰ σας ἕνα σαλπικιτῆ, τῷ εἶπον διερχόμενος, πῶς τὸν ἐξεγάσατε; Χωρὶς σαλπικιτῆ δὲν ἠμπορεῖτε νὰ μεταβιβάσετε ἐδῶ τέτοια προστάγματα. Στείλετε τοῦλάχιστον τὸν ὑπασπιστὴ σας εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τῆς μάχης.

Καὶ τῷ ἐδείκνυον τὸν ὀπισθεν του λοῦστρον, τὸν ψυχογυῖον.

Μὲ παρετήρησε βλοσυρῶς χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ. Ἐγὼ δὲ ἔτι μᾶλλον προπετῆς ἐπαναλαμβάνω.

— Πρὸς Θεοῦ· δὲν κρούετε τοῦλάχιστον τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας μέγαν κώδωνα τοῦ κινδύνου ;

Θὰ μοὶ εἶπτε ὅτι προσηνέχθη ὡς ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν ἀγνωστον αὐτὸν κύριον. Τὸ ἀναγνωρίζω πρῶτος· ἀλλ' ὁμως ἡ νεύρωσίς μου ἐπλησίαζεν ἤδη τὴν ὀρθοεικὴν γραμμὴν τῆς παραφροσύνης. Εἶχα δὲ ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ ἐκχύσω τὴν χολὴν μου, καθ' οἰουδήποτε, ἀρκεῖ νὰ ἦτο κυνηγός.

Ὁ κούρος φόβος περιλοῦει ἤδη καὶ τὴν ἰδικήν μου τὴν ψυχὴν. Εἶδον ἓνα δυστυχεῖ, ὅστις ἐδέχθη τριᾶκοντα τοῦλάχιστον σφαιρίδια εἰς τὸ πρόσωπον, ἀπὸ τῶν ὀπῶν τῶν ὁποίων ἀνέβλυζε κατὰ σταγόνας τὸ αἷμα.

Θεὲ μου, εἶπα, ἂν γείνης ἔτσι κακομοίρη Ἀνδρέα ; Ἡ νομίζεις ὅτι θὰ μπορέσης τότε νὰ γυρίσης τοῦλάχιστον εἰς τὸ σπίτι σου ; Ποιὸς ξέρει πῶς θὰ ἐξηγήσουν τὸ χάλι σου ; καὶ ἂν τὸ πάρη ἀλλοιῶς κανένας ἀστυάτρος καὶ σὲ στείλῃ στὸν Κάνθαρο εἰς τὸ θεραπευτήριον τῶν εὐλογιῶντων ;

Ὁ φόβος τοῦ τελευταίου τούτου κινδύνου μὲ ἔκαμε νὰ φύγω ἐκεῖθεν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τῶρα ὁ Οὐσκῶκ ἐδυσκολεύετο νὰ μὲ φθάσῃ.

Ὁδεύων πρὸς τὴν σκηνήν, ἀφ' ἧς ἀπείχον πλέον τῆς ὥρας, συνηντήθη πρὸς φίλον μου ἰατρόν, ἀξιόλογον κύριον, ὁ ὁποῖος ἐν μόνον ἔχει θανάσιμον ἐλάττωμα, ὅτι εἶνε κυνηγός.

— Πόσον χαίρω, γιατρέ μου, ποῦ σὰς βλέπω.

— Ἄ ! Ὁραῖα ἐννοῶ διατί ἔρχεσαι καὶ σὺ βέλαια γὰ νὰ σοῦ τὰ βγάλω.

— Ποιᾶ, γιατρέ μου ; εἶπον μετὰ τρόμου.

— Τὰ σκάγια ποιά ; Δὲν ἐσκαγιώθηκες ;

— Ὁχι, χάρις τῷ Θεῷ· ἀλλὰ πῶς πάει τὸ κυνηγι ;

— Λαμπρά· μὰ δὲν ἔχω, ἀδελφέ, καιρὸ νὰ κυνηγήσω, καὶ αὐτὸ μὲ δαιμονίζει. Μόλις εἶναι ὀκτῶ ἔχει ἀρκετὰ πουλιᾶ, καὶ ὁμως ἐγὼ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ γυρίσω εἰς τὸ δωμάτιον.

— Μὰ πῶς ; κάμνετε καὶ στὸ Σούνιο τὸ γιατρό ;

— Καὶ μπορῶ νὰ μὴ τὸν κάμω ; Δὲν κοπιᾶζεις μαζύ μου νὰ ἰδῆς πόσοι θὰ περιμένουν μὲ τὴ σειρὰ τοὺς νὰ τοὺς ξεσκαριώσω ;

— Καὶ ἔχετε κάμει πολλαῖς θεραπείαις αὐτοῦ τοῦ εἶδους, ἕως τώρα, γιατρέ μου ;

— Ἡξεύρεις πόσον μοῦ ἀρέσκει ἡ ἀκρίβεια. Πῶς σημειῶ ὅλας τὰς περιπτώσεις, αἱ ὁποῖαι μοῦ παρουνιάζονται, πόσον μεθοδικῶς εἶμαι εἰς τὴν κλινικὴν στατιστικὴν μου. Διὰ τοῦτο λυσσῶ ἐδῶ, ὅπου αὕτη εἶναι ἀδύνατος.

— Γιατί, γιατρέ μου ; Μήπως δὲν ἔχετε χαρτί, μήπως θέλετέ μολυβοκόδινλο ;

— Δὲν μὲ ἐννοεῖς βλέπω, μοὶ εἶπε μειδιάσας περιφρονητικῶς διὰ τὴν μωρὰν ὑπόθεσίν μου. Ἦθελα ἀπλῶς νὰ γνωρίζω καὶ νὰ καταστρώσω εἰς δύο στήλας, ἀφ' ἐνὸς πόσα σκάγια εἰσάγω, ὡς κυνηγός, εἰς τὰ σώματα τῶν πουλιῶν, σκοτωμένων καὶ πληγωμένων μὲ τὸ σαντοράλ, καὶ πόσα ἐξάγω, ὡς ἰατρός ἀπὸ τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων μὲ τὴν λαβίδα ἢ διὰ τομῆς. Ἄλλ' ἐννοεῖς ὅτι ὁ καταρτισμὸς τῆς στήλης τῆς εἰσαγωγῆς εἶναι ἀδύνατος. Καὶ τοῦτο μὲ ἀπελπίζει.

— Μὴ θλιθεσθε, γιατρέ μου· συλλογισθῆτε ἐπὶ τέλους, πρὸς παραμυθίαν σας, ὅτι ἡ στήλη τῆς εἰσαγωγῆς δὲν ἀνάγεται εἰς τὴν ἰατρικὴν σας ἰδιότητα· ἀλλ' ἡ ἐξαγωγή ;

— Ὡ ! Αὕτη εἶναι ἐν πλήρει τάξει.

Καὶ σύρων ἐκ τοῦ κόλπου του σημειωματάριον. Ἐγὼ ἐξήγαγον, ἀνέγνωσε (σημείωσε, ὁμως ὅτι ἐδῶ ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι συνάδελφοι) ἐν συνόλῳ ἄχρις ὥρας 1462 σκάγια ἀπὸ 89 ὑποκείμενα. 27 τούτων ἦσαν σκάγια τῶν 8 ἀριθμῶν. Φαίνεται ὅτι αὐτοὶ ποῦ τὰ ἐρύτεψαν θὰ ἐκυνηγοῦσαν ζαρκαδία. 123 τῶν 9, 280 τῶν 10 καὶ τὰ ὑπόλοιπα τῶν 11. Ἐξ αὐτῶν 352 ἐξήχθησαν διὰ τομῆς, καὶ τὰ λοιπὰ ἀπλῶς διὰ τῆς λαβίδος. Εἶχον δὲ εἰσδύσει 311 εἰς τὸ πρόσωπον, ἐξ ὧν 121 ἐπὶ τοῦ μετώπου, 90 ἐπὶ τῆς δεξιᾶς παρεῖξ καὶ . . .

— Ὡ ! Ἄρκει, ἰατρέ μου, εἰσθε πάρα πολὺ ὑποχρεωτικὸς· μὴ κουράζεσθε τόσον.

Τὸν εὐχαρίστησα ἐν σπουδῇ, καὶ ἀπῆλθον τρέμων μήπως χρησιμεύσω καὶ ἐγὼ, ὡς ὑποκείμενον εἰς τὴν στατιστικὴν τῆς κλινικῆς του.

Ἠλιζα ὅτι εἶχα κενώσει ἤδη τῶν συμφορῶν τὴν κύλικα. Ἄλλ' ἀπέμενεν ἔτι ἡ ὑποστάμη, ἀσυγκρίτως πικροτέρα.

Ἰσχυρὸς βόρειος ἀνέμος ἔφερε πρὸς τὴν διεύθυνσίν μου τοὺς λευκοφαίους ἀτμούς τῆς ὑψηλῆς καπνοδόχου τῶν Μεταλλουργειῶν τοῦ Λαυρίου. Ἡ ἀπὸ ταύτης ἀπόστασις ἦτο μεγάλη· καὶ ὁμως ἦσθαι νόμην συναίσθημα καύσεως ἐντὸς τῆς ρινός μου, ὡς νὰ εἶχε θέσει τις ὑπ' αὐτὴν βρεγμένα φωσφορικὰ πυρεῖα. Ἦσαν οἱ ἀτμοὶ τῆς ἄχνης τοῦ ἄρσενικοῦ, οἱ ἀπὸ τῶν καμίνων τῶν χωνευομένων ἐκβολᾶδων διασχετευόμενοι εἰς τὴν ὑψηλὴν καπνοδόχον. Μοὶ ἦτο ἀφόρητος ἡ εἰσπνοὴ των. Ἄλλ' εἶτε λόγῳ ἐξοικειώσεως, εἶτε λόγῳ ἀλλαγῆς κατευθύνσεως τῆς πορείας μου, δὲν τοὺς ἦσθαι νόμην μετ' ὀλίγον, καὶ προσεπάθουν νὰ ρίψω καὶ ἐγὼ ἐπιτυχῆ τινὰ πυροβολισμόν, παρορμῶν τὸν Οὐσκῶκ εἰς ἰχνηλασίαν.

Ἄλλ' αὐτὸς μὲ προσέβλεπε ῥαθύμως καὶ ἠλιθίως, μὲ ὀφθαλμούς βεβαρυμένους καὶ θολούς, ὡς νὰ εἶχεν ἐξέλθει τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ κανὲν χασισιποτεῖον, κατὰ τὸν εἰδικὸν ὄρον τῶν ἀστυνομικῶν δελτίων. Ψάξε Οὐσκῶκ, ψάξε. Τίποτε.

Ἄλλ' ἀντὶ τούτου αὐτὸς στυλόνεται ἀκίνητος. Ἄνοιγει πηγιαῖον τὸ στόμα καὶ ἐκβάλλει κραυγὰς θρηνωδεστέρας ἀπὸ ἐκείνας τοῦ Λαοκόοντος, ὅταν ἔστειλε κατ' αὐτοῦ καὶ τῶν τέκνων του τοὺς συσφιγκτῆρας ὄφεις ἢ Ἀθηνᾶ.

Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐθρῆνει συμφορὰν τινὰ κλαστικῆς τραγικότητος· ὡς νὰ εἶχεν ἐνώπιόν του νεκρὸν ὀλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ ἀπωλοφύρετο τὴν ἀπωλείαν του.

— Τί ἔπαθες, Οὐσκῶκ ; Τίς ἀλάστωρ σὲ διώκει· δαίμων ; Οἷον πένθος λυγρὸν ἐξέτεινεν ἐπὶ τῆς ψυχῆς σου, τὰς πτέρυγας αὐτοῦ τὰς κελαινάς καὶ διὰ τῶν σκοτεινῶν σκιῶν των εἰς ζόρον ἄλαστον τὴν ἐβύθισεν ;

Ἄλλ' αὐτὸς, τοσοῦτον φαίνεται ἀηθίαζε τὸ ὄρος τῆς τραγωδίας, ὥστε φρενήρης ἐτράπη εἰς ἄτακτον φυγὴν. Ἄτακτον δὲν εἶναι κυριολεξία· ἀταξικὴν

ἔπρεπε νὰ εἶπω καὶ ἂν μοι ἐπιφυλάσσεται ἡ τιμὴ νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ὑπόμνημά μου κανεὶς ἰατρός, αὐτὸς τοῦλάχιστον θὰ μὲ ἐννοήσῃ· διότι οἱ πόδες του συνεπλέκοντο καὶ παρεπάτει, ὡς ἂν ἐπασχεν ἐκ προοιούσης κινητικῆς ἀταξίας. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἴστατο πρὸς στιγμὴν καὶ ἐπανελάμβανεν ἐκ νέου τὰς ἀπαισίους θρηνηφίδας του.

Ὡ συμφορὰ μου! ἐφώναξα. Τί εἶναι τοῦτα πάλι, κακομοίρη Ἀνδρέα; Μὰ δὲν θὰ γλυτώσω λοιπὸν ποτὲ ἐγὼ ἀπὸ αὐτὸ τὸ σκυλί; Αὐτὸ ποῦ τοῦ ἦρθε τώρα θὰ εἶναι προσβολὴ ἀγρίας λυπομανίας. Τί νὰ κάμω, Θεέ μου; χειρουργοὶ καὶ κλινικοὶ ὑπάρχουν ἄφθονοι ἐδῶ, μὰ αὐτὸς χρειάζεται φρενολόγο καὶ ποῦ νὰ τὸν εὔρω ἐγὼ εἰς τὸ Σούνιο τὸ φρενολόγο; Καὶ ὅμως τί λαμπραῖς δουλειαῖς θὰ ἔκανε ἐδῶ ἓνας φρενολόγος!

Τὸν κατέφθασα εὐκόλως ἕνεκα τῶν συνεχῶν του καταπτώσεων. Ἦδη κυλίσεται κατὰ γῆς θρηνηῶν πάντοτε καὶ ἐκβάλλων ἀφρούς. Κύπτω καὶ τὸν θωπεύω.

Οὐσκῶκ, Οὐσκῶκάκι μου, τί ἔπαθες πάλι;

Ἄλλ' αἰφνίδιος τρόμος μὲ ἔκαμε νὰ ἀνατιναχθῶ ὀπίσω.

Ἄν εἶναι, εἶπον, ὄξεια κεραυνοβόλος λύσσα;

Καὶ πάλιν νέα ἀπορία ἀναγομένη αὐτὴν τὴν φορὰν εἰς τὴν σφαῖραν τῆς κτηνιατρικῆς, ἐβασάνισε τὴν ἀπέλπιδα ψυχὴν μου. Ὑπάρχει ἄρα γε εἰς τὴν σκυλικὴν παθολογίαν καὶ ὄξεια κεραυνοβόλος λύσσα; Καὶ πότε μὲν ἔκλινα πρὸς τὸ ναί, καὶ ἐφανταζόμην τὸν Ἀνδρέαν, τὸν ἑαυτὸν μου δηλαδή, ἐν Παρισίοις, ἐντὸς τοῦ ἀχανοῦς ἐργαστηρίου τοῦ ἐνδόξου ἰεροφθαλμιστοῦ, ἐν τῷ μέσῳ φιαλῶν, κονίκλων καλλιεργημένων διὰ τοῦ ἰοῦ, ἢ καὶ ἀκαλλιεργητῶν, περιστοιχιζόμενον ὑπὸ φιαλίδιων, γαλῶν, σκύλων ἐντὸς κλωθῶν, σκύλων εἰς τὸ πρῶτον στάδιον, σκύλων ἀγωνιῶντων, σκύλων μακαριτῶν, ἄλλοτε δὲ ἔλεγον, ὅτι κεραυνοβόλος λύσσα εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατον.

Ἀλλὰ μέχρις οὗ σκεφθῶ ὅλα αὐτά, νέα ἔγερσις τοῦ Οὐσκῶκ καὶ νέος δρόμος δεκαπλασίως φρενήρης, ὡς ἂν ἔφερεν ἀνηρτημένην ἀπὸ τῆς οὐρᾶς του δέσμην δέκα τενεκέδων.

Ἦδη κατέπεσε. Καὶ οἱ σφαδασμοὶ του εἶναι τόσον ἰσχυροὶ, ὥστε ἐνόμισα ὅτι πλέον ἤγγικε τὸ μοιραῖον.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν καταφθάνει εἰς κυνηγός, χωρικός ἐκ Κρωπίας.

— Γιὰ τὸ Θεό, ἂν εἶσαι χριστιανός, τοῦ λέγω, βοήθησέ με νὰ γλυτώσω αὐτὸ τὸ ζῶο.

Αὐτὸς ἀντὶ ἀποκρίσεως μοῦ ἀπαντᾷ διὰ χειμάρρου ἐρωτήσεων.

— Δὲν τοῦ χύνεις νερό; δὲν τοῦ δένεις τὰ μάτια μὲ τὸ μαντῆλι; Τί κάθεις; Τί τὸ ἀφίνεις ἔτσι νὰ φορήσῃ; Δὲν βλέπεις ὅτι τὸ βαστάει τὸ μεταλλεῖο;

— Πῶς; Τί; πάλι τὸ μεταλλεῖο; Ἄλλ' αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐβλήθησαν λοιπὸν νὰ μὲ κάμουν μαϊνικό μὲ αὐτὸ τὸ γρίφο;

— Κύριε, κάμε αὐτὰ ποῦ σοῦ λέω γλήγωρα· δὲς του τὰ μάτια. Ἔτσι μπράβο. Νὰ καὶ νερό.

Καὶ ἀφοῦ τὸν περιέχυσε, προσέθεσε. Γερῆ τοῦ ἦρθε. Τὸν κρατοῦν ἀκόμη τὰ μέταλλα γιὰ καλὰ.

Περιέστρεψα τότε τὴν κεφαλὴν μετὰ δέους, ἀλλὰ δὲν εἶδα κανένα νὰ κρατῆ τὸν Οὐσκῶκ. Τότε ἐχρειάσθη νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ ὁ ὑποχρεωτικὸς ἄνθρωπος, ὅτι τὸ **πιάσιμο τοῦ μεταλλεῖου** εἶναι ἀσθένεια τῶν σκύλων *sui generis* καὶ ὅπως τοπικὴ ἐν Λαυρίῳ, εἰς ἀκτῖνα μέχρι δύο ὠρῶν ἀπὸ τῆς καπνοδόχου, ἢ ὅποια ἐξεμεί τούς ἀτμούς τῆς ἀγνης τοῦ ἀρσενικοῦ.

«Νὰ ἡ ἀνασανιά τοῦ φαρμακικοῦ τὸ ξετρελαίνει τὸ σκυλί καὶ πέρνει τὰ βουνά. Ἄν δὲν χαθῆ, ἂν δὲν τσακιστῆ στὰ νταμάρια, ἢ δὲν πέσῃ στὴ θάλασσα, γλυτόνει.»

Ἦδη κατέλαβε τὸν Οὐσκῶκ ἀναισθησία καὶ ἀκαμψία πτωματικῆ. Ὑπτιος δέ, εἶχε τοὺς πόδας τεταμένους πρὸς τὰ ἄνω μὲ τοὺς δακτύλους ἀνοικτούς, ὡς νὰ ὑβρίζε τὸν οὐρανόν.

— Κάτσε κοντὰ του. Σέ λίγο θὰ ξυπνήσῃ· νὰ τὸν πάρης σιγὰ σιγὰ, καὶ νὰ γυρίσης πίσω. Μὴ δοκιμάσης ὅμως νὰ κυνηγήσης πλειά, γιατί θὰ τοῦ ξανάρθῃ». Καὶ ἀνεχώρησεν.

— Αὐτὴ τὴν ὄρεξι ἔχω νὰ ξαναδοκιμάσω.

Ἄλλα παρῆλθεν ὀλόκληρος ὥρα καθ' ἣν ἔμενα ἐκεῖ ἀκίνητος ὡς τιμητικὴ φρουρά, καὶ ὁ Οὐσκῶκ ἀναισθητος ἀκόμη, μὲ τὴν αὐτὴν πτωματικὴν ἀκαμψίαν.

Καλὲ εἶναι φόβος τὸ σκυλί, εἶπα· αὐτὸς ὁ χωρικός ἠθέλησε νὰ γελᾷ με μὲ μου. Τί νὰ κάμω;

Αὐτὸ τὸ τί νὰ κάμω, δὲν ἦτο πλέον ἀπλῆ ἀπορία· ἦτο ἐν ἀπείσιον ἐρωτηματικὸν πελώριον, γιγάντιον, μέλαν, τὸ ὅποιον ἔβλεπα δι' αὐτῶν τῶν ὀφθαλμῶν ἐμπρὸς μου, ὡς τυπωμένον ἐν τῷ κενῷ, παρακολουθοῦν ἐπιμόνως τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ὀφθαλμοῦ μου, ὡς αἱ φανταστικαὶ ἐκείναι μυῖαι, αἱ *mouches volantes*, αἱ ὅποια παρακολουθοῦν τὴν ὀπτικὴν ἀκτῖνα τῶν ἀναιμικῶν.

Διὰ νὰ ἀποδιώξω τὸ ἀπείσιον ὄραμα κύπτω ἐπὶ τοῦ Οὐσκῶκ. Ὡ τῆς φρίκης! Τὸ αὐτὸ ἐρωτηματικόν, ὡς σαρκασμὸς δαίμονος εἰκονίζεται ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σώματός του.

Ἡ μαύρη οὐρά του κυρτωμένη ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά, ἀπετέλει τὸ μεγαλύτερον αὐτοῦ μέρος καὶ δὲν ἔλειπε παρὰ ἡ ἄνω στιγμὴ, ἦν ὅμως συνεπλήρως ἕτερον σημεῖον ἐπὶ τοῦ σώματός του, τὸ ὅποιον ἕνεκα τῆς ὑπτίας θέσεως τοῦ Οὐσκῶκ ὑπέρεκειτο τῆς οὐρᾶς.

Κάπου εἶχα ἀναγνώσει, εἰς τὸν Verne, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ὅτι ὅταν οἱ σκύλοι ἰχνηλατοῦν μὲ ἀνωρθωμένας τὰς οὐράς, τὰ αὐτὰ τοῦ σώματός των μέρη σχηματίζουν ἐρωτηματικὰ στερεότυπα, τῆς λατινικῆς γραμματικῆς ἐννοεῖται. Εὐρίσκω τοῦτο πολὺ φυσικόν, διότι ἰχνηλασία καὶ ἀπορία καὶ ἐρώτημα ἠμπορεῖ νὰ εἴπῃ τις ὅτι εἶναι συνώνυμα. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶναι ἀφόρητον, εἶναι τὸ νὰ ἐμπαίζῃ τὰς ἀγωνιώδεις ἀπορίας σου ἐν πτώμα, διὰ πλαστικῶν ἐρωτηματικῶν.

Ἔσπευσα νὰ δώσω μόνος μου τὴν ἀπόκρισιν.

Θὰ τὸν πάω στὰ χέρια στὸν ἀφεντικό του, καὶ ἂν πρόκηται νὰ σουρθῶ, καὶ ἂν εἶναι γραφτὸ νὰ ξεψυχήσω στὸ δρόμο.

Ἀνήρτησα ἐπ' ὤμου τὸ ὄπλον. Ἔθεσα κάτωθεν τοῦ λειψάνου του τὰς χεῖρας ὡς λίχνον, ὅπως κρα-

τοῦν τὰ μπεμπέ, εἰς τὴν δενδροστοιχίαν τῶν Ἀνακτόρων αἱ Ἀνδριώτισαι παραμάναι, αἱ μετημφιεσμένοι ὑπὸ τῶν Αἰ-Λάϊφ κυριῶν τῶν εἰς Ῥωσσίδας χωρικός, διότι ἀνάγκη πᾶσα νὰ εἶναι Ῥωσσίδες αἱ παραμάναι τοῦ συρμοῦ, καὶ ἐξεκίνησα.

Ποία γραφίς δύναται νὰ παραστήσῃ τί ἐδοκίμασα κατὰ τὴν τραγικὴν καὶ ἀχθοφορικὴν αὐτὴν πορείαν; Ἦμην μάρτυς. Καὶ ἂν δὲν ἤθελον τὸ ἐννοεῖ μόνος, συμβολικῶς μοῦ τὸ ἀνήγγελλον τέρατα καὶ σημεῖα διότι καθὼς τὸν ἐκράτουν ἐπὶ τοῦ στήθους μου, οἱ τεταμένοι ἐκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς μου πόδες τοῦ Οὐσκῶκ, μοῦ ἐφαίνοντο, ὡς ἀκτίνες μαρτυρικοῦ στεφάνου, ὡς αἱ προφητικαὶ ἀκτίνες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Μωϋσέως, ὅπως τὴν ἐλάξευσεν ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος.

Μὲ κατετυράνουν δὲ καὶ τῆς συνειδήσεως οἱ ἔλεγχοι περισσότερον, παρὰ τὸν Ὀρέστην αἱ Εὐμενίδες.

Ἄ! ἔλεγα, γελᾷς ἀκόμη, ἄθλιε, μὲ τοὺς κυρίους ποῦ ἔχουν ψυχογυῖους; Σοῦ φαίνονται μεγάλαις ἢ καλαθούναίς τους; Κακό, βλέπεις, θὰ σοῦ ἔκανε νὰ εἶχες τώρα ἓνα ψυχογυῖο, καὶ τὸ μακαρίτη τὸν Οὐσκῶκ μέσα στὴν καλάθα, στὸν ὦμο του, ἀντὶ νὰ τὸν κρατῆς τώρα ἐσὺ στὴν ἀγκαλιά σου. Ἐδῶ, μωρὲ γυιέ μου, ὄχι μόνον καλάθαις χρειάζονται, ἀλλὰ, ἂν ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ τοῦ Λαυρίου εὐρίσκειται, ὅπως δὲν ἀμφιβάλλω, εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς τῆς, ὀρεῖλει ἀμελλητί νὰ ὀργανώσῃ εἰς τὸ Σούνιον τακτικὴ ὑπηρεσία κηδεῶν γιὰ τοὺς σκύλους, καὶ νὰ τὴν ἐκδώσῃ ἀμέσως εἰς ἐργολαβία.

Ἄλλ' ὦ τοῦ θαύματος! Δὲν εἶχε ψευσθῆ ὁ χωρικός. Ἡ πτωματικὴ ἀκαμψία ὑποχωρεῖ. Ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μοὶ προσμειδιᾷ εὐγνωμόνως ὁ νεκροφανής. Αἰσθάνομαι ἀνυπόκριτον χαράν, διότι πάντοτε εἶχον εὐαίσθητον τὴν καρδίαν.

Ἦδη ὁ ἀναρρωνύων στυλόνεται εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἀκολουθεῖ βραδέως.

Ὀλίγον πρὸ τῆς σκηνῆς ἀνευρίσκω τοὺς συντρόφους μου. Πρὸ πάσης ἄλλης ὀμιλίας πλησιάζω τὸν Γεώργιον καὶ τῷ λέγω. «Πάρε βρὲ ἀδελφεῖ τὸ σκυλί σου. Μὴ τι πλέον μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ δικαίου τούτου· πολλὰ γὰρ ἔπαθον καθ' ὕπνου καὶ ἐρηγηγῶρως ἔνεκεν αὐτοῦ».

Τὴν προσφώνησιν δὲ αὐτὴν συνεπλήρωσα δια λεπτομεροῦς ἀφηγήσεως τῶν συμφορῶν μου. Καὶ ὅμως αὐτοὶ ἐγέλων, ὡς νὰ μὲ εἶχον προσκαλέσει ἐκεῖ διὰ νὰ μὲ κάμουν κυνηγομάρτυρα.

Ἄλλὰ μὲ ἐθέριζεν ἢ πείνα.

— Ἐγύρισε, ἐρωτῶ, ὁ Στάθης ἀπὸ τὸ Λαύριον μὲ τὰ τρόφιμα;

— Ὅχι ἀκόμα.

— Ὡστε θὰ γευματίσουμε πάλι μὲ παπᾶρα ἀπὸ ψωμί θαλασσομουσκεμένο;

— Σῶπα, δύσκολο ἀνθρώπε. Ὅλο τὸ ρύζι δὲν ἐθράχθηκε. Βούτυρο ἔχουμε· ντομάταις ἔχουμε. Περνώντας προτιήτερα ἀρήσαμε καμμιὰ εἰκοσαριά ὀρτύκια. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ὑπρέτης μου ὁ Νικόλας μαγερεύει θαυμασία, τοῦτο μόνον σοῦ λέω, ὅτι θὰ φᾶς ἓνα πιλάφι μὲ ὀρτύκια, ὅπου δὲν τὸ ἔφαγες ποτὲ στὴ ζωὴ σου. Σοῦ φθάνει, ἰδιότροπε;

Δὲν ἀπεκρίθην. Χωρὶς νὰ γνωρίζω τὸ διατί, εἶχα ποιοίθησιν, ὅτι οὔτε καὶ μὲ τὴν παπᾶραν τὴν γθεθινήν, ἀλλὰ μόνον μὲ ἀέρα θὰ ἐγευματίζα. Εἶχα ἀναγνώσει εἰς τὸν Οὐγκῶ περὶ τῆς μαύρης μοίρας. (ἄλλης παρὰ τὴν ἐν Φαλήρω) ὅτι εἶναι ὡς ἡ μέλαινα φλέψ τοῦ μαρμαῶν. Ὅσον θέλεις λάξευέ το, αὐτὴ θὰ ἀναφαινέται πάντοτε.

Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν σκηνὴν. Οὐδαμοῦ ὁ Νικόλας ὁ μάγειρος.

Ἄ τὸν ἄθλιον! φωνάζει ὁ Γεώργιος. Δὲν βλέπω ἐδῶ, οὔτε τὸν παληοσισανέ του. Θὰ τὸν ἐσκαντάλισαν ἢ τουφεκιαῖς, φαίνεται, καὶ ἐβγήκε καὶ αὐτὸς στὸ κυνήγι, ἀφίνοντας τὸ φαί στὴ φωτιά.

Συγχρόνως ὁμιῆ παρὰδοξος μᾶς ἐπνίξε.

Τί μυροδιὰ εἶναι αὕτη; λέγει ὁ Κίμων. Ἐδῶ μυρίζει καμένη ψαρὸκόλλα, πίσσα χυμένη στὴ φωτιά, βυρσοδεψεῖο, ὅ,τι ἄλλο θέλετε, μὰ ὄχι ποτὲ πιλάφι.

Πλησιάζομεν τὴν χύτραν, ἡ ὁποία εὐρέθη ἐν καταστάσει λευκῆς πυρακτώσεως. Πελωρία, μὲ πλατεῖαν βάσιν καὶ στενὸν στόμιον, ἐν σχήματι ἀνεστραμμένης ἀρχιερατικῆς μίτρας, ἔφερον ἐντὸς αὐτῆς συμπαγῆ μάζαν ἀδιαγνώστου εἶδους. Ἀφοῦ τὴν κατεψύξαμεν περιχύνοντες ἄφθονον ὕδωρ, ἠθελήσαμεν νὰ εἰσαγάγωμεν ἐντὸς αὐτῆς κοχλιάριον, ἀλλ' ἔστη πείσμον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς μάζης· βυθίζομεν μάχαιραν, ἀλλὰ κυρτοῦται· χωρὶς νὰ εἰσδύσῃ ἐντὸς αὐτῆς.

Τῇ προτάσει μου θραύομεν εἰς τεμάχια τὴν χύτραν, τὰ ὁποία ἀφοῦ μετὰ δυσχερείας πολλῆς ἀπεσπάσαμεν ἀπεκαλύφθη ἡ ἀδιάγνωστος μάζα ποικιλόχρωμος, πάντοτε ἐν σχήματι ἀρχιερατικῆς μίτρας.

Γνωρίζω ἐκ τῶν προτέρων τὴν νοσημοσύνην τῶν ἀναγνώστων μου, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐνόησαν, ὅτι ἡ μάζα αὕτη ἦτο τὸ πιλάφι μὲ τὰ ὀρτύκια, ὑποστὰν ἀσημάντους τινὰς μεταμορφώσεις, τὰς ὁποίας μόνον μὲ τὴν γλώσσαν τῆς ὀρυκτολογίας δύναμαι νὰ καταστήσω αἰσθητάς.

Εἶχε λοιπὸν μεταμορφωθῆ εἰς πέτρωμα πλουτώγειον πρωτογενές, ἐν τῷ ὁποίῳ τὰ ὀρτύκια ἀπεπετρώθησαν εἰς ἀστριολιθικὸν πορφυρίτην, τὸ δὲ ρύζι εἰς ἀργυλικὸν σχιστόλιθον. Ἐπειδὴ δέ, ἐνῶ ὁ Γεώργιος καταφέρων τὴν ἰσχυράν του κυνηγετικὴν μάχαιραν, προσεπάθει νὰ θραύσῃ τὴν μάζαν, ἡ χαλυβδίνη αὐτῆς λεπὴ ἐσπινθηροβόλησε ζωηρῶς ἐκ τῆς προσκρούσεως, ἐπέισθην ἀδιστακτικῶς, ὅτι τὸ πιλαφικὸν τοῦτο πέτρωμα εἶχε σκληρότητα ἐβδόμου βαθμοῦ δηλαδὴ τὴν σκληρότητα τοῦ χαλαζίου περὶπου.

— Ἀλήθεια, εἶπες, Γεώργη, τέτοιο πιλάφι δὲν ἔφαγα ποτὲ στὴ ζωὴ μου, ἀλλὰ καὶ οὔτε θὰ τὸ φάω, δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεός. Ἦμπορεῖς νὰ εἶσαι ἡσυχῶς περὶ τούτου.

— Δὲν σὲ ἤξερα γιὰ ἀχάριστο, μοῦ εἶπε μετὰ πικροῦ παραπόνου. Σὲ ἐφέραμε ἐδῶ στῆς δροσιαῖς, στὰ κρύα νερά, στὴ γλυκὴ ὕπνο τοῦ βουνοῦ. Ἀνοιξὲ ἢ ὀρεξί σου. Τρῶς καὶ πίνεις σάν Θεός. Μόλις αὕτη τὴ στιγμή μᾶς ἐκόπιασες ἀπὸ τὸ γλέντι, καὶ στὸ ὕστερο μᾶς κάνεις καὶ τὸ δυσχεροῦς.

Ἦτο εὐτύχημα δι' αὐτόν, ὅτι εἶχα ἐξαγάγει τὰ

φυσίγγια ἀπὸ τὸ ὄπλον· καὶ δι' ἐμὲ ὁμως ἐπίσης, διότι ἂν τοῦ ἐδίδα διὰ τοῦ ὄπλου του τὴν ἀπάντησιν, ἢ ὁποῖα ἀναντιρρήτως τοῦ ἔπρεπεν, εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ πολὺ μετρίαν σύγχυσιν θὰ παρεδέχοντο οἱ ἑνορκοί. Τὴν γνωρίζω ἐγὼ τὴν ἀνθρωπίνην δικαιοσύνην.

Περιορίσθην νὰ ἐγερθῶ μανιώδης καὶ νὰ δηλώσω, ὅτι ἀποποιοῦμαι καὶ αὐτὸν τὸν βρεγμένον ἄρτον.

Ἐκάθησα καὶ συνεπλήρωσα τὰ ἀπομνημονεύματά μου. Μετ' ὀλίγην ὥραν ἀναχωρῶ πεζός, ἐλλείψει ἄλλης εὐκαιρίας, περιβεβλημένος ἀκόμη τὴν χλευήν τῆς κυνηγετικῆς στολῆς καὶ σύρων τὸν Οὐσκῶκ, τὸν ὅποιον κατῴρθωσαν νὰ μὲ πείσουν νὰ παραλάβω εἰς Ἀθήνας, «διὰ νὰ μὴ ψοφήσῃ τὸ δυστυχημένο τὸ σκυλί ἐδῶ, ἀφοῦ τὸ ἔφερα σ' αὐτὸ τὸ χάλι· ἐγὼ ὁ ἴδιος, κυνηγῶντας μπροστὰ στὸν ἀέρα τοῦ μεταλλείου».

Ἐλπίζω τὸ ἐσπέρας νὰ γνωρίσω καὶ πάλιν τί εἶναι τροφή καὶ ὕπνος εἰς κανὲν ξενοδοχεῖον τοῦ Λαυρίου, καὶ αὖριον εἰς τὴν οἰκίαν μου. Κλείω ἐδῶ τὰ ἀπομνημονεύματα τῶν συμφορῶν μου· εἴθε ἢ μοῖρά μου νὰ μὴ μὲ ἐξαναγκάσῃ νὰ κάμω προσθήκας.

Ἄνδρέας * * * *

Καὶ πράγματι· ἐδῶ τελειώνει τὸ χειρόγραφον.

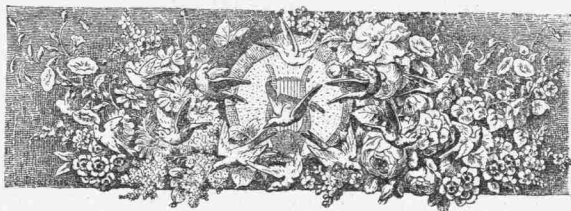
Ἐν πρώτοις ὀφείλω νὰ παρατηρήσω, ὅτι, ἂν εἰς αὐτὰ τὰ ὁποῖα διηγεῖται ὑπῆρχεν ἴχνος ἀληθείας, θὰ ἀντελαμβάνοντο αὐτῶν καὶ ἄλλοι, διότι βέβαια εἰς μόνον αὐτὸν τὸν κύριον δὲν ἐχάρισεν ὁ Θεὸς ὀφθαλμοὺς καὶ ὦτα.

Ἐπειτα καὶ ἄλλο τι παρατηρῶ. Αὐτὸς ὁ διατελῶν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ὁ νῆστις, ὁ αὔπνος, ὁ καταπονημένος, ὁ μάρτυς, δὲν ἀντέσχεν ἐν τούτοις εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ κυνηγήσῃ πάλιν κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς σκηνῆς του εἰς τὸ Λαύριον ἐπάνοδο. Διότι ἄλλως ἐξηγήσατε, ἂν δύνασθε, τὴν ὑπέμου μετὰ τοῦ χειρογράφου εὕρεσιν καὶ τοῦ σάκκου μὲ τὰ δύο ἢ τρία ὀρτύκια, τὰ ὁποῖα, ὡς ἡ κατάστασις τῶν ἀπεδείκνυν, εἶχον ἀναντιρρήτως διέλθει διὰ τῶν μυλοπετρῶν τῶν ὀδοντοστοιχιῶν τοῦ περιφήμου αὐτοῦ Οὐσκῶκ.

Τοιαύτη λοιπὸν εἶναι ἡ προσηλυτιστικὴ δύναμις τῆς εὐγενοῦς ψυχαγωγίας τῆς θήρας! Ὅπως ὁ Σαῦλος, τοιοῦτότρόπως καὶ ὁ δῶκετος οὗτος, κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ τοῦ Ἀληθοῦς Φωτός. Τίς δύναται νὰ βεβαιώσῃ ὅτι δὲν θὰ ἔρριπτε μόνος εἰς τὸ πῦρ τὸ βλάσφημον χειρόγραφον, ἂν δὲν ἤθελε τὸ ἀπολέσει;

Ἐγὼ τὸ πιστεύω. Ἀλλὰ μὴ ἔχων ἀπόλυτον βεβαιότητα περὶ τούτου, σεβόμενος δὲ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐλευθέραν ἔκφρασιν τῆς ἰδέας, παραδίδω τὸ ὑπόμνημα τοῦτο εἰς τὴν δημοσιότητα, κατὰ τὴν πολλὰ ἄνευ ἐκφρασθεῖσαν τοῦ ἀγνωστοῦ τούτου θέλησιν, προσπορίζων εἰς αὐτὸ τὴν τιμητικωτέραν φιλοξενίαν, ἣν ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ, τὴν φιλοξενίαν τῶν στηλῶν τῆς Ἐστίας.

EMMANΟΥΗΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΚΗ'.

Η Λ Α Κ Α Τ Η

(Κατὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ Fritzsche)

Ἵπόθεσις ἀρχαία.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον σύγκειται εἰς ἡλακότην ἐλεφαντίνην, ἣν πλέων εἰς Μίλητον ὁ Θεόκριτος πρὸς Νικίαν τὸν ἱατρὸν δῶρον ἐκόμισε τῇ τούτου γυναικὶ Θευγενίδι. Γέγραπται δὲ Αἰολίδι διαλέκτῳ.

Τῆς γλαυκῆς Ἀθηνᾶς ὃ δῶρο 'ς ταῖς γυναῖκες, πῶχουν μόνη ἀκριδί τους μέριμνα τὸ σπίτι, καὶ 'ς τὰ ἔργα ὃ καλή τους σύντεχνη ἡλακότη, ἔλα μαζί μου θαρρετὴ 'ς τὴ λαμπρὴ πόλι τοῦ Νειλέα, ἐκεῖ ποῦναι τῆς χρυσῆς Κυθήρας ἄγιος ναὸς μὲ σκέπη ἀπὸ χλωρὸ καλάμι. Ἐκεῖ ζητῶ μὲ πρῦμο νὰ μὲ στείλῃ ὁ Δίας γιὰ νὰ χαρῶ θωρῶντας τὸν καλὸ μου φίλο Νικία, σεβαστὸ φυτὸ τῶν γλυκοφῶνων Χαρίτων, καὶ νὰ δώσω ἀγάπη καὶ νὰ λάβω· κ' ἐσέ, μὲ κόκκαλο ἐργασμένη ἐλεφαντίνιο μὲ περισδὸν ἀγῶνα καὶ μὲ κόπο, δῶρο τῆς σεμνῆς γυναικὸς νὰ δώσω τοῦ Νικία. Ἐκεῖ πολλὰ μαζί της θὰ ἐκτελέσῃς ἔργα, καὶ φορέματα ὠραῖα, ποῦ φοροῦν οἱ ἄνδρες, καὶ διάφανα πολλὰ ποῦ τὰ φοροῦν γυναῖκες, γιὰτὶ ὅσο, θαρρῶ, 'ς τὴ δύναμι της στέκει, καὶ δυὸ φοραῖς τὸ χρόνο 'ς τὸ χορτάρ' οἱ ἀρνάδες θὰ μπορούσαν νὰ δώσουν μαλακὸ ποκάρο· τόσο γοργὴ 'ναι 'ς ὅλα κ' ἀγαπᾷ μὲ πόθο μόνον ὅσ' ἀγαποῦν οἱ φρόνιμαις γυναῖκες. Οὐδὲ 'ς ἀστόχαστης τὸ σπίτι ἢ 'ς ἀκαμάτῃρας θάστερα γὰ ἐγὼ ποτὲ νὰ στείλω δῶρο ἐσένα, ποῦ τοῦ τόπου μας εἶσαι τέκνο καὶ πατρίδα τῆς Τρινακρίας ἔχεις τ' ἄνθι, ἀνδρῶν ἀξίωv γεννήτρα π' ὁ Ἐψυγαῖος ἐκτίσεν Ἀρχίας. Τώρα 'ς ἀνδρὸς τὸ σπίτι, ποῦ πολλὰ 'χει μάθη φάρμακα ταῖς σκληραῖς ἀρρώστιας ν' ἀποδιώχνουν τῶν ἀνθρώπων, μαζί μὲ Ἴωνες θεὸ νᾶχης κατοικία σου τὰ ὠραῖα τῆς Μιλῆτου κάλλι, 'ς ταῖς συντοπίτισσαῖς της ξακουστὴ νὰ κάμῃς γιὰ τὴ λαμπρὴ της ἡλακότη τὴν κυρά σου, καὶ γλυκὸ νὰ τῆς εἶσαι θυμιάτορι πάντα τοῦ ξένου φίλου ποῦ ἀγαποῦσε τὸ τραγοῦδι· γιὰτὶ τοῦτο θὰ λέγῃ ὁποῖος σὲ βλέπῃ· «Κύττα, ὀλιγοστὸ τὸ δῶρο, ἀλλὰ μεγάλ' ἢ χάρι· εἶναι πάντ' ἀκριδὸ τὸ χάρισμα τοῦ φίλου.»

Γ. ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ